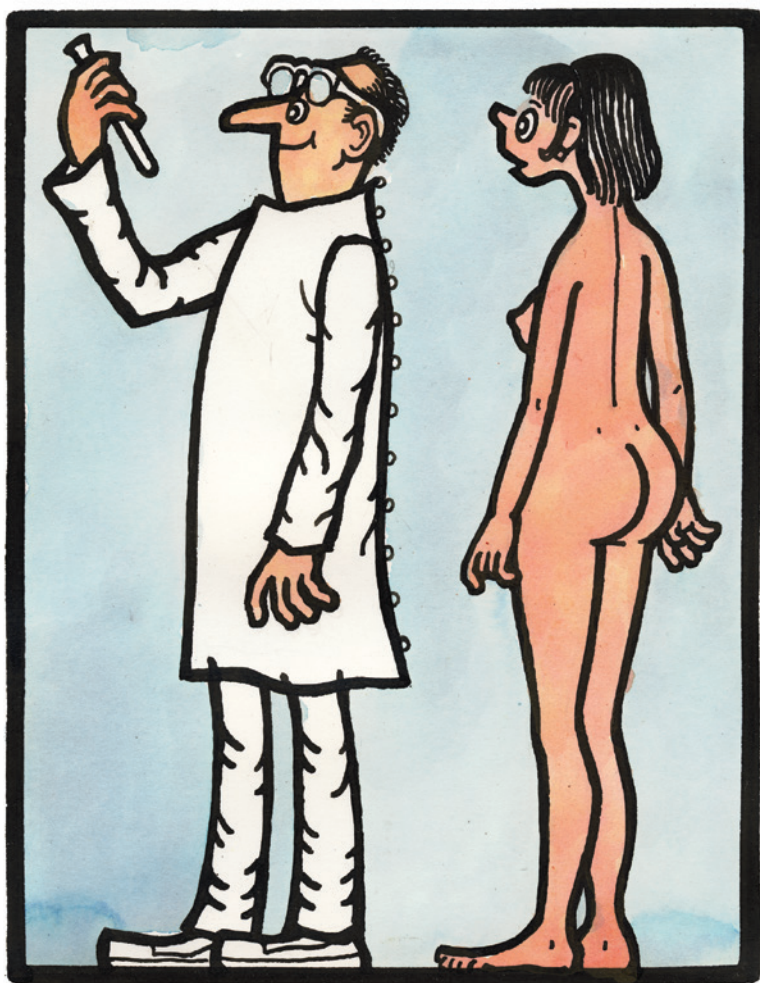

Svlékněte se,
prosím!

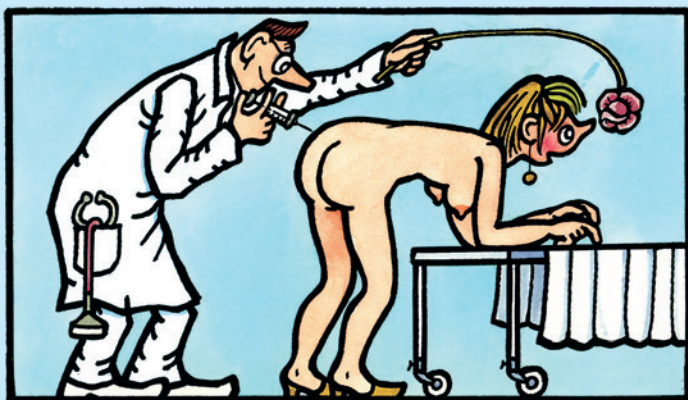

JIŘÍ NOHA, JIŘÍ WINTER – NEPRAKTA

Svlékněte se,
prosím!

JIŘÍ NOHA, JIŘÍ WINTER – NEPRAKTA

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Jiří Švejnoha, 2019
Illustrations © Jiří Winter – Neprakta – heirs, 2019
Libretto © Miloslav Švandrlík – heirs, 2019
Cover art © Lukáš Tuma, 2019
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2019

ISBN 978-80-7557-201-1 (print)

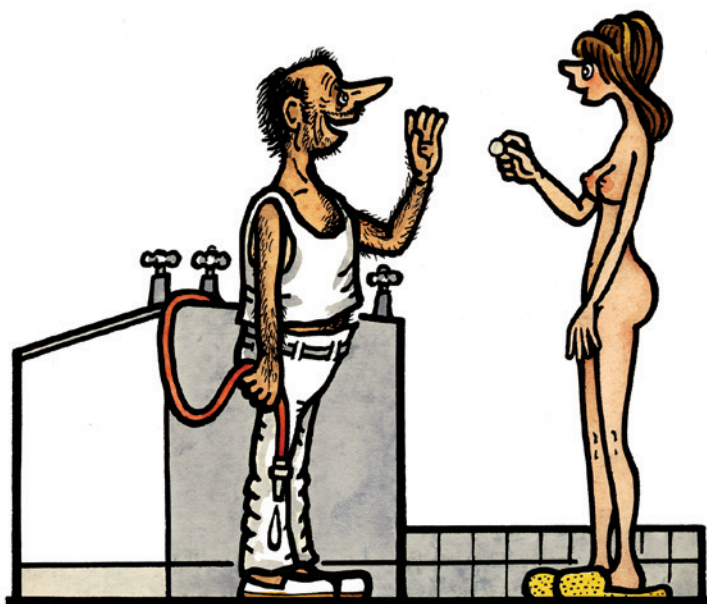
ISBN 978-80-7557-738-2 (pdf)

Úvod

Svlékněte se, prosím...!

Anebo se vám nechce?

Vlastně máte pravdu. Proč by se měl obnažovat čtenář, ať si protentokrát trochu odloží lékaři. Vůbec jim to neubere na vážnosti, a jestliže jejich počínání v nedbalkách občas dokáže vyvolat pobavený úsměv, tím líp!

*Jen si toho bůra nechte, slečno. Já jsem dal lázeňskému
stovku za to, abych vás směl osprchovat!*

Úsměv a smích působí na organismus blahodárně: roztřeše bránici, prohloubí dýchání, zvýší tepovou frekvenci, zlepši prokrvení tkání... A hlavně zlepši náladu, uvolní napětí a přeladí naše starostmi obtěžkané duševno do příznivější polohy.

*Tady je, přáteli, oční oddělení.
Na nervové musíte jít simulovat o patro výš.*

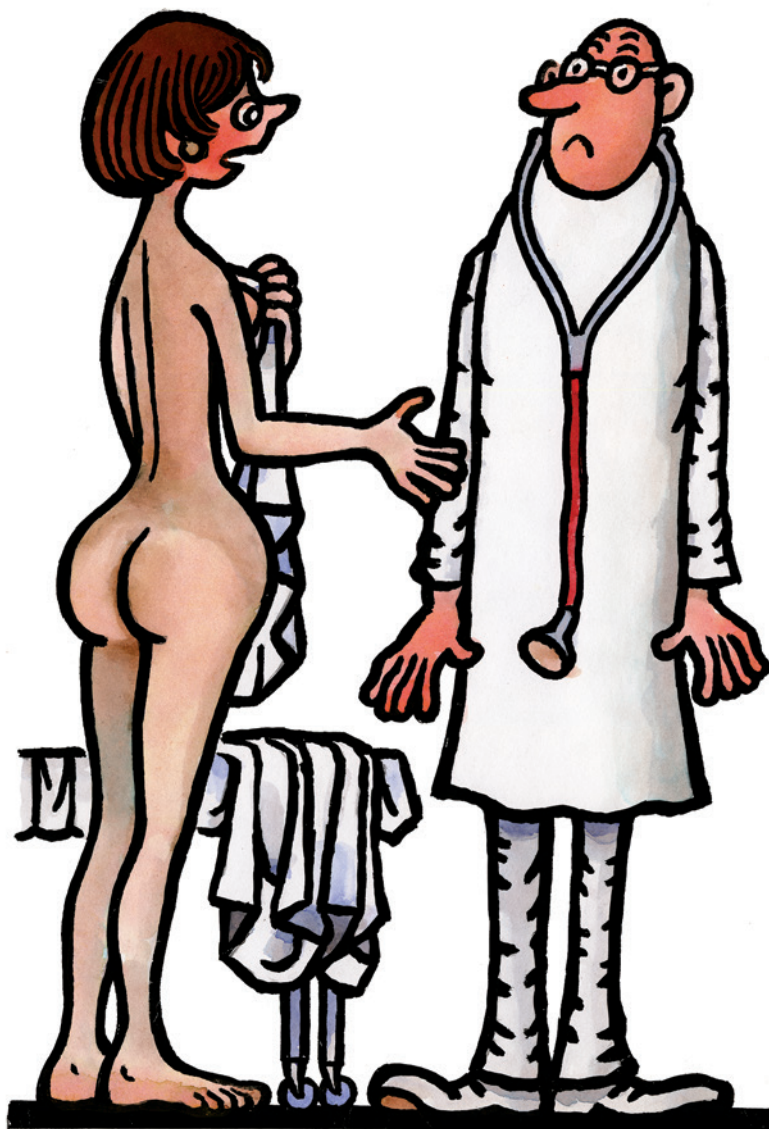
Vztah humoru a medicíny není naopak tak neobvyklý, jak by se na první pohled zdálo. Je-li humor laskavý, prospěje lidskému tělu mnohem víc než hrst tablet uklidňujících léku. A vůči tomu ani ti nejvážnější lékaři nebudou dozajista nic namítat.

Pranic vůči tomu nenamítal ani Jiří Winter – Neprakta, ba právě naopak. Ač nelékař, mistrně využil svých rozsáhlých přírodovědných (i medicínských!) znalostí, aby humorně laděnými obrázky a kreslenými vtipy z lékařských ordinací rozesmál a pobavil. Ale nešlo jen o zábavu. Vtipné texty pod kresbami mají i svůj filozofický či jindy doslova výchovný podtext. Stačí se jen zamyslet nad zobrazeným mužským s obrovským panděrem či ufnukanou pacientkou a trochu zapátrat ve vlastním svědomí. Také lékaři dostávali v některých Nepraktových vtipech řádně na frak, zejména ti nerudní či nevrlí, neboť i tací se mezi lékařstvem najdou. Bohužel.

V obrazové části tak před námi v pestrém sledu defilují pacienti tlustí i hubení, laskaví doktoři i ti méně hodní, usměvavé sestřičky i zamračené vrchní sestry, sem tam nějaký simulant a zejména pacientky se spoustou neuvěřitelných neduhů, zato vždy s bujarými nadry a krásně zaoblenými zadečky. Doprovodný text pak dokáže rozesmát a přinutit k zamyšlení i toho největšího škarohlída. A to se dařilo Mistru Nepraktovi dokonale.

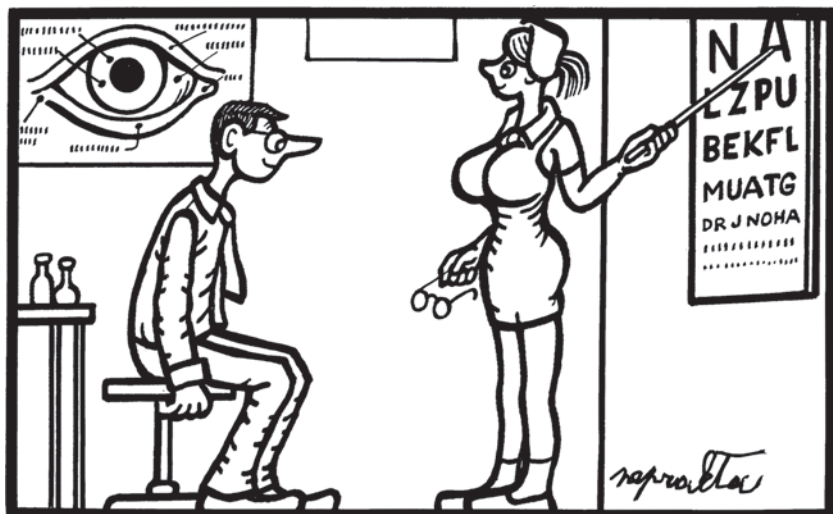
Měl bys myslet na zadní kolečka! Copak s tímhle se vejdeš do rakve?

Promiňte, jsem v lázních poprvé. Na tu kolonádu mohu jít oblečená?

A jak jsem na tom, pane doktore, ve srovnání s naší ekonomikou?

O prevenci

„Jen jdi k lékaři, on už ti něco najde!“ praví moudré vietnamské přísloví. A jak známo, lidová moudrost nezná hranic.

Pocítí-li někdo, že začíná chořet, odeběře se k svému lékaři. Ten najde nemoc, vypíše receptík a pak už si pacient v domácí pohodě potí chřipku, dietou tiší břichabol či popíjí čaj na vyhnání močového písku.

Pokud je neduh závažnější, dostane se nemocný k odbornému lékaři nebo rovnou do nemocnice. Tam lze léčit komplikovanou chřipku antibiotiky, vředovou chorobu dietním režimem a ledvinové kaménky urologickým čajem i jinak. Kromě toho se tam rentgenuje, operuje, rehabilituje, a hlavně všelijak různě vyšetřuje.

Jen pojď! Svým pacientům přece stále vykládáš, jak je to zdravé!

Víte, kolik nemocí se přitom dá najít?

Přesně řečeno – moc! Nežrídka i takové, o kterých pacient neměl dosud ani tušení.

Jednou se při stříhání rozpovídal můj holič:

„Tak si představte, že jsem s tím slavným zdravotnictvím dopadl jako sedlák u Chlumce.“

Opřel se o křeslo a přestal stříhat, aby mohl pokračovat:

„Občas mě bolela hlava. Náš doktor na to, že to mám od vysokého tlaku a poslal mě do špitálu. Tam mě prohlédli počítačem a nakonec zjistili, že za to může ledvina. Prý, potvora, nefungovala.“

– A co vlastně pijete, přáteli?

– Když už jste tak laskavej, tak mi nalejte třeba žitnou.

Významně se odmlčel a zacvakal nůžkami. „Tak mi ji vyoperovali...“
„A hlava už vás nebolí?“ obhajoval jsem prestiž medicíny.
„To teda ne. A tlak mám taky normální,“ připustil. „Ale kdo jakživ slyšel, aby se kvůli bolení hlavy brala ledvina. To je jako kdybyste chtěl fazónku a já vás vzal dohola...“

– V láních, do kterých jste mne poslal, pane lékaři, jsem pranic nezhubla.
– Měla jste tam jít pěšky.

Neklidně jsem poposedl v křesle, ale mistr holičský byl zaujat svým dílem bez jakékoliv touhy po pomstě.

Ještě před pár desítkami let by asi polykal analgetika a klidně by si s nefungující ledvinou žil dál. Alespoň do doby, než by mu vysoký krevní tlak přikrátil život infarktem či mozkovým krvácením. Stálí zákazníci by zakroutili hlavou: „Vypadal tak dobře, a nakonec ho klepne pepka...!“ a zvykali by si na jiného holiče.

Já tomu taky moc nevěřím, ale když se nám podaří vyhnat pivaře běhat do lesa, zbydou na nás místa v hospodě!

Také my si navykáme na preventivní charakter medicíny. Když už si kuřák vypěstuje bronchitidu, milovník lehkých vín těžší poškození jater a stokilového gurmána odvezou s mrtvicí do špitálu, bývá naděje na úplné vyléčení iluzorní. Lékaři se mohou stavět na hlavu a stejně nesvedou víc než jen údržbu bez záruky.

Nemocem je třeba předcházet, ne je pěstovat. A půjdeme-li ještě dál, nacházet je v samém počátku.

Strašně špatně slyším. Sem tam stříbrnej vítr a jinak nic!

Zákonitě si pomalu začínáme zvykat čas od času obětovat kubík krve, ze kterého moudrý přístroj vyčte, jak fungují ledviny a játra, co má za lubem slinivka a jestli se moc nepřejídáme. Z kapky moče ve zkumavce se vyhodnotí hladiny odpadových produktů, ručičky dalších přístrojů rozkmitá vydechnutý vzduch nebo – s prominutím – také stolice, které se tak dočasně dostane společenského zhodnocení. Nakonec se zkoumaný jedinec protáhne diagnostickým tunelem, v němž počítač hravě zjistí, co je na člověčím těle chatrného, co přebývá a co naopak chybí. Úředně uznání zdraví jdou domů, nemocní do špitálu.

Zakopl jsem o ležící tělo, a tak jsem se vylekal, že potřebuji první pomoc!

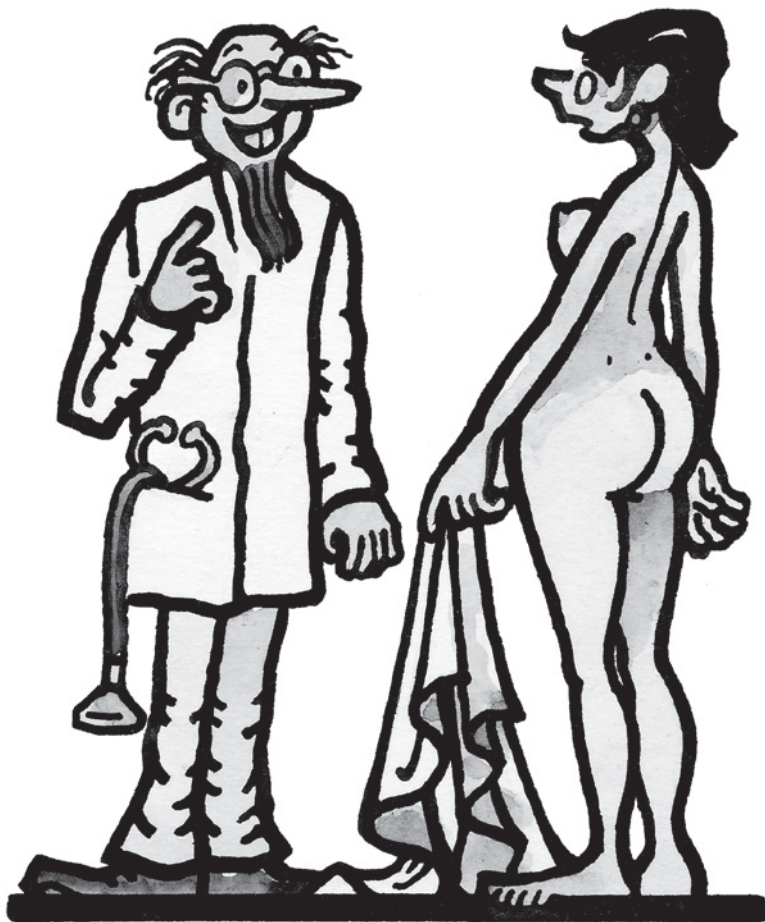
Zatím to tak ještě nefunguje úplně všude, ale jsem přesvědčen, že ta doba není tak daleko, co podobná preventivní vyšetření budou nejen zcela běžná, ale i přísně povinná. Kdo nebude vlastnit certifikát o prohlídce, nedostane třeba výplatu.

Dovedu si živě představit, jak to některým lidem bude proti srsti. Třeba z obavy, aby se na nich něco nenašlo. Nebo z pocitu omezování osobní svobody, neboť „Proč mám chodit k doktorovi, když mi lautr nic

není...?“ Ale nakonec se s nutným zlem přece jen smíříme, jako jsme si zvykli na dobrodiní očkování nebo snímkování plic.

Jen ti nejzavrzalejší budou s lítostí vzpomínat, jak chodili za svým lékařem, ten našel nemoc, vypsál receptík a vše běželo dle zavedeného zvyku. Kdo potíže neměl nebo se mu nechtělo, nemusel chodit nikam.

To tak, svěřovat se doktorům zbytečně do rukou!

Vezmeme vám apendix, ale neděste se, v životě přijdete o víc!

Vaše choroba chce klid. Napíší lázně vaši manželce.

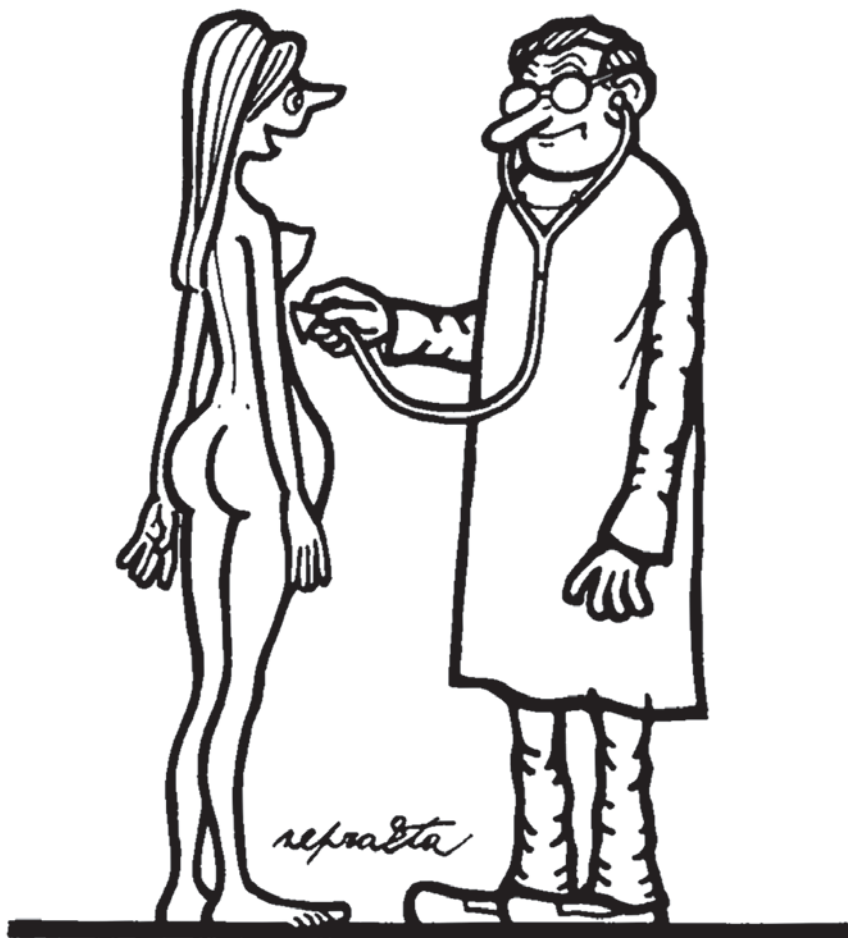

Když už jste vážil takovou dálku, přece vám neřekne jenom Á!

Napil se, pane doktore, omylem z hrnčku s úsporama.

*Ano, pane doktore, žijeme s manželem pravidelným
sexuálním životem. Jenže každý jinde!*